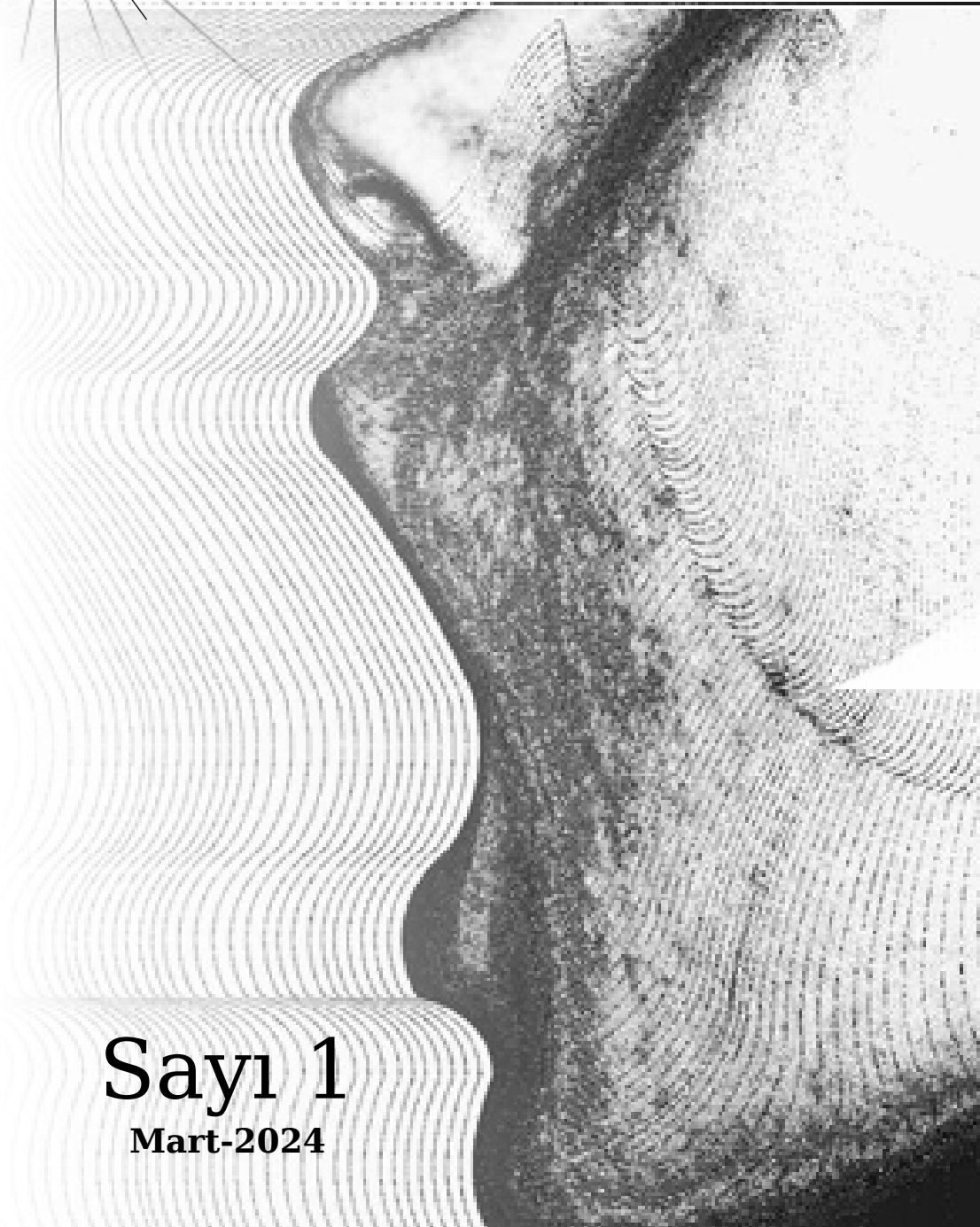




Yankı

fanzin



Sayı 1
Mart-2024

Editör/Tasarım

Berat Korkma/Nagihan Özdemir

Yazılar:

- Öyle Bir Ada
- Yitik Zamanın Yankıları
- Düşüncelerin Sahili
- Bir Rüya İçinde Sen
- Uy Havar!
- Gidenin Yanında Götürdüğü
- İyi Adamın Bir Günü
- Yankı
- Ro and Tinda
- Zaten Ben Kimim?
- Kuklacı
- Veda
- Nevermind Albümü hakkında
- Kelimelerin Oyunu
- Zalimler Ve İtaatkarlar
- Derinlikler İçinde
- Sorularla Bulmaca

Önsöz

**Yankı Fanzin'i ebedi sanat açlığını
hunharca doyurmak, hazırladığınız
eserleri koca bir boşlukta yankılamak
adına basıyoruz. Çünkü bu,
suskunluğumuzu dindirmenin en basit
yolu. Ve bunu âni kaçırmadan önce
yapmalıyız. Poe'nun da dediği gibi
yarın öleceğim için bugün içimi
dökmem gerek.**

Berat Korkma

Öyle Bir Ada

Sükutla maskelenen en büyük haykırış
Tebessümle gizlenen en büyük hüznün
Ve umutlu sözlerde saklanan
En büyük kaybedişlerim

Öyle bir adaya düştüm ki
Sevgi de aşk da yetmiyor artık
Kalbimde buğulayan endişeler
Gözlerimden akan kana dönüştü yazık

Şimdilerde umut bir gökkuşağı oldu
Anlamı sadece sözlükte kaldı
Ben adım attıkça hep uzaklaştı
Bacaklarımın da pek gücü kalmadı

Dimağımda zonklamıyor mutlu hayaller
Geleceğin anlamı düş kırıklığı
Öyle bir adadayım ki sorma
Etrafında su da yok insan da

ÖMER KÜÇÜKTOPAL



Zeynep Atak

Yitik Zamanın Yankıları

Hikayemizin kökeni pek çok Yunan mitinde olduğu gibi bir kehanet ve Zeus'un liderliğinde başlar. Ana karakterimiz Narcissus doğduğunda annesi hemen kahine gider ve ona sorar. "Ömrü uzun olacak mı?" Kahin cevap verir: " Kendini bilmediği sürece oğlunun ömrü uzun olacak." Böylece mitolojideki trajik hikayelerden biri bu çocuk ile birlikte doğar. Gelelim diğer ana karakterimiz olan su perisi Echo'ya. Onun hikayesi biraz hüzünlü başlar. Bilen bilir Zeus, karısı Hera olmasına rağmen çapkın bir tanrının tekidir. Her seferinde kaçamaklarını gizlemek için Echo'yu Hera'nın yanına sohbet etmeye yollar. Ne kadar bu sohbetler uzun ve dikkat dağıtıcı hikâyelerle dolu olsa da bir gün Hera tüm bunları fark eder ve Echo'yu cezalandırır. Hera'nın lanetiyle, yalnızca karşısındaki kişinin söylediği son kelimeyi tekrar eden bir su perisine dönüşür. Echo, sözler olmadan iletişimin hiçbir anlam ifade etmediğini düşünür ve bu lanetten oldukça kötü bir şekilde etkilenmeye başlar. Zaten hüzünlü olan bu su perisinin hayatı ormanda gördüğü yakışıklı genç avcı Narcissus ile daha da beter bir hâle gelir. Yakışıklılığı ile nam salmış bu delikanlı ne yazık ki kendisine aşık olan pek çok kişiye yaptığı gibi Echo'ya da karşılık vermez. Su perisi üzüntüsünden dağlara kaçır ve günden güne erimeye başlar. En sonunda ondan geriye kemikleri ve sesi kalır. Kemikleri kayalara sesi ise bu kayalarda yankıya dönüşür. Echo'nun bu trajik ölümünü gören tanrılar Narcissus'a bir ceza vermek ister. Narcissus bir gün su içmek için nehre eğilir ve orada kendi yansımasını görüp duraksar. Karşısındaki bu muhteşem varlığın kim olduğunu anlamaya çalışır ve bütün zamanını nehirde yansımasını izleyerek geçirir. Asla sahip olamayacağı bir yansımaya aşık olan genç avcının günleri acı ve kederle geçer. Narcissus nehirin dibindeki güzel insanın çıkıp bir gün kendisini sevmesini sabırla bekler taa ki Ovid'in de dediği gibi;

"Ama onun aşkı ihmalde kabırır; acılarla tetikte zavallı bedeni harcanır; zayıflıktan derisi kırışır sonunda, güzel hatları esintilenen rüzgarda çözünür gibi erir gider –bir şey kalmaz geriye, şunlar dışında–"

Geriye ne kalır?



Düşüncelerin Sahili

Yılğın bir yorgunluğu çanta gibi sırtımda taşıyordum. Çantamın içi boş, fakat yüküm ağır. Boşluğun ağırlığını taşıyorum. Gri bulutların altında, ıslak ve soğuk havada yürür gibi kasvetli bir huzur yaşıyorum. Yolum hiç bitmiyor. Yürüdükçe önüme yeni yollar çıkıyor ve ben o yolların hepsinde dolaşmak istiyorum. Hepsinde yürümek için mecalim yok. Zor bela bir seçim yapıyorum. Kasveti dağıtması için en çiçekli olanı seçiyorum. Çiçekler var fakat kâh soluk kâh canlı. Bazen her şey tam olmaz zaten. O çiçekli yola giriyorum ve devam ediyorum uçsuz bucaksız yolların sonuna ulaşmaya. Sonuna ulaşısam ne olacak diye düşünmeden edemiyorum. Kurtuluş mu yoksa acı mı getireceği belirsiz. Hatta bir getirisinin olduğu bile belirsiz. Belki de o sondan kaçmak içindir başka yollara girişlerim. Sonra soğuk bir rüzgâr çarpıyor yüzüme ve yaşadığımı hissediyorum. Gerçeğim ben. Peki, gerçek kim ve gerçek ne? Sorular ve düşünceler akıp geçiyor zihnimden, kum taneleri gibi hızlıca akarak. Tutmak mümkün olsa birini, oltayı atsam ve yakalasam içinden en iri olanı ve kurtarsam sonra onu o yakalanıştan Kurtarıp varoluşunu anlamlandırsak birlikte. Sonra otursak bir cam kenarındaki masaya, loş bir odada eriyen mumu izlesek. Ömrümüz gibi yavaşça akıp giden damlalarını gözümüzle takip etsek, yolunun zikzaklarında biz de kaybolsak. Mumun titrek ışığında dans etse gölgelerimiz. Bizim küçüklüğümüzün aksine devasa olarak duvarda.

Birsu Kutlu

Bir Rüya İçinde Sen

Kırışırken gökyüzü
Yıldızlar bulutlara karışırken
Saçlarım saçlarına
Uzaktan bir serçe fısıldardı
Onu anlardın da
Bir beni anlamazdın.

Dinlerdik o huzurlu bahar akşamlarını
Dalgalar sanki içimde çalkalanırdı
Ve bir denizanası vururdu kıyıya
Onu fark ederdin de, bir beni etmezdin.

Geçerdik dik yokuşlu sokaklardan
Yürürdük gece vakti usulca
Ay ışığı yansırıdı gözlerime
Ne gözlerimi görürdün
Ne ay ışığındaki saflığı.

Artık ben yoksam
Serçe fısıldarsa
Denizanası vurursa kıyıya
Ve ay ışığı yansırda loş sokaklara
Görürdüm, bir sigara yakardım
Sen ise yine onu anardın.

Sudem Aydın

Beşikler vermişim Nuh'a
Salıncaklar, hamaklar,
Havva Ana'n dünkü çocuk sayılır,
Anadoluyum ben,
Tanıyor musun ?

Uy Havar!

Tanıyor musunuz bu dizginsiz dizeleri yazan yürek işçimizi, yürek işçisi diyorumçünkükendisini de öyle tanıtmıştır, şairim ben demiştir, yürek işçisi yani. Evett Ahmet Abi belki deDiyar-i bekirin yetiştirdiği en önemli değerlerdendir. Mezopotamya'nın o engin ve zenginbirikimiyle kalemini fırtınalı bir denizdeymiş gibi koşturan bir şairdir neden özellikle Mezopotamya diyorum çünkü yüzyıllar boyunca yüzlerce uygarlık yaşadı ama bunlar arasındaMezopotamya'nın ayrıcalığı vardır çünkü, ilk tekerin döndüğü, ilk şarabın yapıldığı, ilk yontular, ilk müzik aletinin çıktığı, atın ilk ehlileştiği, ilk teleskopun yapıldığı, ilk şiirin yazıldığı veönemlisi yazının icat edildiği yerin burası olmasıdır. Ve bunlarda Diyarbekir'in verdiği katkı asla yadsınamaz. İşte bu kültürden beslenen Ahmed Abinin şiirinin tadına doyumazlığı daburadan gelir. Ama gelgelelim ki beter bize kismetmiş der, Sevdalısı olduğu Leyla Erbil aşkına karşılıkvermez. Çok sevdiği Leylasına mektubunu gönderebilmek için Diyarbekir'de 2 saat hamallıkyapıp pul parasın bile çıkarmıştır. Ama yıllar sonra Leyla Erbil'in şu açıklaması yüreğimizi fazlasıyla yakmaya yeterlidir " ben hayatımda hiç sevilmedim" der gerçi burada da bizelaf söylemek düşmez netice sevmeydiyse sevmemiştir yapacak bir şey yoktur. Peki neredengelmektedir Ahmed Abi? Diyarbekirin Xançepek mahallesinde dünyaya gelmiştir. Gavur mahallesi olarak da bilinen bu mahalle etnik ve kültürel çeşitlilik barındırdığı için AhmedAbinin küçüklüğü hep farklı kültürler arasında geçmiştir, Kürdü Türkü, Süryanisi, Ermenisi, Keldanisi, Yahudisi... Babasının nahiye müdürlüğü yapmasından dolayıısıyla ilçe ilçe gezmistir ve bu gittiği yerlerde konuşulan diller olan Arapçayı, Kürtçeyi ve Zazacayı öğrenmiştir, asıl edebiyat merakı Afyon Lisesinde başlar ilk şiirlerini buradaki Halkevi dergisi olan Taşpınar'da yazar. Yükseköğrenimi için Ankara'ya gider. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih- Coğrafya Fakültesi felsefe bölümüne kaydolar, ancak mezun olamaz.,Attilâ İlhan'ın düzenlediği ve Varlık dergisinin yayımladığı Şiirler-1948 adlı antolojide yer alan-Rüstemo- başlıklı şiiri ilk şiiri kabul edilir. Tabiki böyle çalkantılı bir öğrenim hayatından sonra iyicesol görüşe evrilir fakat devletin resmi ideolojisine ters düşen yazıları, söylemeleri neticesinde1950'de Türk Ceza Kanunu'nun 141'inci maddesine aykırı davranmak savıyla, 1952'de gizli örgüt kurma savıyla iki kez tutuklanır. Tutukluluğu sırasında Ankara'dan İstanbul'a götürüldüve Sanasaryan Han'da işkenceye maruz kalır.

38 aylık tutuklu kaldıktan sonra yapılan yargılama sonrası iki yıl hapis ve sekiz ay gözetim altında tutulma cezası verilir. O yıllarda yazdığı tek kitabına adını veren "Hasretinden Prangalar Eskittim" şiirini yazmıştır ama ne olursa olsun anlatamamıştır Leylasını "Seni anlatabilsem seni, Yokluğun Cehennemin öbür adıdır Üşüyorum, kapama gözlerini..." der. Kavuşılabileseydi Leylasına bugün yazdığı şiirlerin hiçbiri olmayacaktı belki de. Zaten aşk kavuşulmayınca güzel değil miydi?

Onur Mervan Baykal



Gidenin Yanında Götürdüğü

Kendinden ve kentinden uzak yerlere
göçü kolaylaştıran
savaşla burun buruna getiren devletleri
tanrıyı yuvadan uzaklaştıran aşk
aşkı dilinin ucundan düşürmeden
savaşıyor gibi görünen ve bütün dinlerde
tanrının lanetine mazhar olan

şarkı ve şiire denklikte yetişen onca çocuktan
kim kalmıştı uçsuz ovaların orta yerinde
dünya ve etrafında döndüğü her kimse
yani sen yani beni
benle baş başa bırakmaya mecbur kılan

başkası olduğu fark ediliyor
idam mangasında terk edilmiş adamın isa kadar günahsız olması
utancı şehirden gizliyor
çarmıhta dahi onu yalnız bırakmama görevini üstleniyorum
aradan geçen binlerce yıla rağmen
dostça gülüşler
kadınca savaşlar
dörtlü giden şehirli çocuklar
annelere yakıştırılmayan yorguluk
ve kaçarken ölümüne karar verilenler

tut elimden ey dağlara dahi reva görmediğin yalnızlığı
bana secdegah eden tanrım
içime karanlıkla kurulan köprülerden
intihar seferberliği başlat
yık denizleri devir sağanakları
bugünden yarına geçen takvim yaprakları
sebebiyet versin evrenin yanıp kül olmasına
teslim ol çağrın göklerden gelen bir emirle olsun
kısıvrak yakalanmış seri katilin
yarıda kalmışlığı sarsın bedenimi

Ali Kemal Gün

İyi Adamın Bir Günü

Kambur bir şekilde bağdaş kurup geride bıraktığı bir dakika boyunca KFC torbasındaki gözlüklü adama baktı. İfadesiz ve donuk suratının farkında değildi hatta kendini bile unutmuştu. Bu sabah yumurtayı rafadan kıvamda tutturamadığı dördüncü sabahtı. Haşlanmış yumurtayı ve kahvaltı etmeyi sevmezdi ama rafadan kıvamı tutturmak artık onun için savaş niteliği kazanmıştı. Ayrıca yumurtanın en az bulaşık çıkaran hali haşlanmış haliydi. Beyninin baş köşesinde canını sıkan şeylerin minik sunumu bittiğinde irkildi ve KFC kutusunun gözlüklü adamına bakmayı bıraktı. Vitamin almayı ve yumurtayı doğru zamanda ocaktan almayı unutacağı bir sabaha uyanmak için yatağına gitti. Ferit , orta halli bir ailenin ortalama problemleriyle yetişmiş , ortalama bir hayat sürmek için günde on saat çalışan , iyi özelliklerini geliştirmemiş, zeki ve korkak bir adamdı. Alarmini 10 dakika ertelediği için o sabah tıraş olmadı. Cezveye su doldurdu , yumurtayı içine attı sonra kıyafetlerini değiştirdi. Yeni aldığı gömleği ütüsüz olduğu için dün giydiği gömleği giymeye karar verdi. Yumurtayı çöpe attı , iki gündür su vermeyi unuttuğu çiçeğine su verdi ve evden çıktı. Metroya yürürken kulaklıklarını çözmeye çalıştı. Metroya bindi . Nadiren yer bulabildiği günlerden biriydi. İki durak sonra metroya binen , sevmediği şarkıları çirkin sesleriyle bağıarak söyleyen müzisyenlere içinden küfretti ve yenilgiyi kabul ederek kulaklıklarını nazikçe çıkarttı. Haftanın beş günü aynı saatte indiği durakta indi ve ofisin önündeki seyyar simitçiden simit aldı. İş arkadaşlarına gülümsedi , masasına oturdu. Gözleri onu aradı ama göremedi. Çekmecesinde kalan yarım şişe suyu bir dikişte içti , bugün sadece o kadar su içecekti. Simitten bir ısırık aldı ,Twitter’ a girdi .Sokak hayvanlarının haklarının korunmasıyla ilgili olan ve çok da sert olmadığına emin olduğu üstü kapalı bir siyasi eleştiriyi duvarında paylaştı. Simidi bitirdi ve çalışmaya başladı. Onunla göz göze gelme umuduyla konsantrasyonu bozuldukça kafasını hafifçe sola çeviriyordu. Bir aydır ona akşam yemeği teklif etme fikri , en çok da kahve aralarında onunla ufak sohbetler ederken mantıklı geliyordu ama reddedilmektense reddedilmeme ihtimalinin varlığıyla yaşamayı tercih ediyordu. Toplantı salonuna geçti. Bir aydır Elif’le üzerinde çalıştıkları projeyi sundular. Projenin fikri Elif’ e aitti ve iş yükü daha çok onun omuzlarındaydı ancak Ferit iyi bir çalışma arkadaşıydı. Sunumu izleyenler arasında “o “da vardı. Sunumu eksiksiz bir şekilde sundular , salondaki etkilenmiş gözler ikisini de oldukça mutlu etti. Patronun gözlerindeki çok da belli etmemeye çalıştığı parıltıyı ikisi de fark etmişti.

Erkek olmanın bir lütuf olduğunu düşünen ve işini adam gibi yapan insanları takdir etmekten hiçbir zaman geri durmayan patronu , Ferit'e projeye ilgili iltifatlar yağdırırken , Ferit de gururla ve sahte bir tevazuyla iltifatları kabul ediyordu. Sadece "yardımları " için teşekkür edilen Elif'in yanında, takdirin odağı haline gelmesi Ferit'in canını sıktı . Çünkü Ferit iyi bir adamdı. Ama cinsiyetçi olduğunu bildiği patronunun , iş arkadaşlarının ve en önemlisi de o' nun yanında ne diyebilirdi ki? Elif'e hakkını teslim etmesi gereken o değil , patronuydu. Öğlen yemeğini genelde olduğu gibi bugün de ofiste yemeye karar verdi. Elindeki tepsıyla birlikte onun masasına oturdu. Dilinin ucundaki yemek teklifini , tabaktaki mevsim salatayla birlikte kim bilir kaçınıcı kez yuttu. İyi vakit geçirdiklerini biliyordu hatta reddedilmeyeceğini de. Korkuyordu çünkü bu yemeğin annesinin evlenme baskısıyla ayarladığı tanışma yemeklerine benzemeyeceğini biliyordu. Yalnızlığına ve sessizliğine her şeyden çok alıştığı ve dokuz yıldır kirasını bir kere bile geç yatırmadığı evine dönmek için metroya yürüdü. Eve vardı. Anahtarlığını cebinden çıkarırken sürekli kavga eden yan komşularının tekrar kavga ettiklerini duydu. Esneyerek kapıyı açtı. Adam eve döneli bir ay olmuştu çünkü uzaklaştırma kararı o zaman son bulmuştu. Bazen apartmanın önünde de kavga ederlerdi , Ferit böyle zamanlarda ; gözünün önünde uygulanan şiddetin dozunun düşük olmasını umarak hızlı adımlarla eve girerdi ki müdahale etmek zorunda kalmasın. Duyduğu seslerin , yoğun şiddet içerdiğini düşünse bile bu fikri baskılamaya çalışırdı. Uzaklaştırma kararının çıkmasını sağlayan olayın gerçekleştiği Pazar günü Ferit de evdeydi . Tehlikeyi sezdi ama polisi arayıp olayı büyütme istemedi. Kulaklıklarını taktı. Ne de olsa karı koca arasına girilmezdi. Ama böyle davranırken vicdan azabı çekiyordu çünkü Ferit iyi bir adamdı. Bazı geceler ağlardı Ferit. Bu gece ağlamadı. Uykuya dalmak için biraz kitap okudu. Annesinin tanıştırdığı son kızla evlenmeli miyim diye düşündü bir an. Bunu düşündüğü için son sayfada okuduğu şeyi anlamadı ve o sayfayı bir daha okudu. Uyudu. Alıştığı her şeyin kölesiydi Ferit. Yalnızlığının, risk almamak için sürekli aynı yerden sipariş verdiği dönercinin, ortalama mutsuzluğunun, aynı saç modelinin. Bu risksiz hayat , yanlış olanı yapmaktan korktuğu için doğru olanı yapabilecek aksiyonu alamayacak kadar acizleştirdi onu. Kendini mutsuz etmekten, mutsuz yaşamaktan kaçınmak için en ufak mutsuzluklara tahammülsüzlüğü erdem bildi. Belki de bu ufak mutsuzluklara tahammülsüzlük onu yalnızlığın ve risksizliğin mutsuzluğuna hapseden şeyin ta kendisiydi.

İrem Asatekin

(Yan sayfada ki hikaye Bertolt Brecht'in "İyi Adama Bir İki Soru" şiirinden esinlenerek yazılmıştır bu sebeple Bertolt Brecht'e ufak bir jest yapıp onun da ilgili şiirini paylaşmaya karar verdik)

İyi Adama Bir İki Soru

Anladık iyisin,
Ama neye yarıyor iyiliğin?
Seni kimse satın alamaz ,
Eve düşen yıldırım da
Satın alınmaz
Anladık dediğin dedik ,
Doğrusun, söylersin düşündüğünü,
Ama düşündüğün ne?
Yürekliisin,
Kime karşı?
Akıllısın,
Yararı kime?
Gözetmezsın kendi çıkarını,
Peki gözettığın kiminki?
Dostluğuna diyecek yok ya,
Dostların kimler?

Şimdi bizi iyi dinle:
Düşmanımızsın sen bizim
Dikeceğiz seni bir duvarın dibine
Ama madem bir sürü iyi yönün var
Dikeceğiz seni dibine iyi bir duvarın
İyi tüfeklerden çıkan
İyi kurşunlarla vuracağız seni
Sonra da gömeceğiz
İyi bir kürekle
İyi bir toprağa...



Yankı

Masada birkaç dergi, bir iki kitap ve içi izmarit ile dolmuş bir fincandan başka bir şey yoktu. Düşünüyordu. Yankı kelimesini düşünüyordu. Soyut kelimeler seçip saatlerce üzerine düşünme gibi bir huyu vardı. İçinden “ Neden yankı?” diye sorup duruyordu. Biraz kafasını dağıtmak için çevresinde gördüğü şeyleri yazmaya başladı. Bu onun kafasını biraz dağıtmak içindi ancak dağıtmaktan çok kafasının daha da dolduğunu hissetti. Yazmayı bırakıp loş, sarı ışığın altında duvarla bütünleşmiş sarmaşığa dikti gözlerini. Ardından kendini Martıları Seven Adam’ın yerine koydu. Martıların adamdan uzaklaştığı gibi düşünceler de onun zihninden uzaklaşıyordu. Bir anda Martin Eden gibi yazmak, Nietzsche gibi ağlamak, Camus gibi kahve içmek istedi, hayır hayır o bunları istemiyordu. O, sıradan olmak hayır o ne istediğini bilmiyordu. Sıradan olmayı biraz düşündü. Toplumda kendinin farklı olduğunu söyleyenlere egolu, narsist deniyor. Toplumun farklı dediği kişiler ise genelde burjuvalar oluyordu. Farklı olmak hep iyi bir şey gibi lanse ediliyor. Sıradan olmak, ötekileştirilmek, hor görülmek ile sonuçlanıyordu. Bir nevi paradoks haline gelmişti bu olay. Bu durumun sebebiyle ilgilenmiyordu. Zaten kendince hiçbir şeyle ilgilenmeyip her şeyle ilgileniyordu. Bu meseleyi daha iyi anlamak için bir zihin yolculuğuna çıktı. Oldukça yükseldi ve insanları izlemeye koyuldu. Yukarıdan baktıkça insanlar birbirinin tıpkısı, sıradan varlıklardı ama alçalmaya başladıkça hiçbirinin birbirine benzemediğini gördü. Hepsinin kendine has özellikleri vardı. Bir an “ **Şu sıradan insanlar farklılıklarının farkına varınca farklı insanların sıradanlığı her yerde yankılanacaktır.**” Diye iç geçirdi.

Berat Korkma

Ro and Tinda

Günü umuda teslim edip yol aldık. Yerleşik hayattan, ilkel bir yaşam arzulayıp doğanın melodilerine eşlik etmek için yola koyulduk. Yakınlarda bir mağara vardı. 6 km kadar uzaklıkta. Alican, Yunus Emre, Azad ve ben mağaraya yaklaştığımızda bir koyun sürüsü gördük. Çobana doğru yürüdüğümüzde çobanın kadın olduğunu fark ettik. Alican "Merhaba abla" der demez kadın, elini kaldırıp dur vaziyetini alarak uzak durun deyince 2 adım uzaklaştı. "Abla biz bir günlüğüne kamp yapmaya geldik bilginiz olsun." Dedik. Kadın kulsuz kalmış bir tanrı gibiydi. Başını sallarken tamam kelimesi gırtlığıyla çelişiyordu. Kışın fistanını giymiş ve şehrin bütün hüzünlü nakışlarını ilmeklemişti üstüne. Sanki tanrı dilini mühürlemiş konuşma hakkını gözlerine vermişti. Işığı kucaklayan yanımızı yitirip mağaraya baktığımız yönde ilerledik. Mağaraya vardığımızda eşyalarımızı düzenledikten sonra odun aramaya çıktık. Bizi sabaha çıkaracak odun bulamadık etrafta. Mezarlığın içine girdik ve güzel odunlar bulduk. Alican bir deste aldı Yunus Emre de bir deste aldı. Azad çalılıkları toplayıp kucaklarken mezar taşında "Günahları seviyordu semazenler cenneti hiç merak etmezcesine "yazıyordu. Bir kahkaha attık, bir an bekledik birbirimize baktık mezar taşı bizi anlatıyordu galiba. Mağaraya geçince Alican takkesini kaybetmişti, üzüldü biraz haliyle. Bir tarikata üye değildi ama seviyordu takkesini. Ateşi yakıyordum o esnada onlar da namahremimizi hazırlıyordu. Yerler düzenlendi, ateş kıvamını aldı, yemek pişmeye hazırды, türküler söylendi, şarkılara eşlik edildi, ağıtlara kucak açıldı. Mağarayı sahne kıldık kendimize, bir seyirci gibi yerin dibine girdik. O gecenin nasıl bittiğini anlamıyorum. Sabah kalktığımda güneşin ilk ışığı bize vuruyordu. Alican ateşi yakmıştı, Azad ufuklara dalmıştı, Yunus Emre hala uyuyordu ben ise uyuyormuş rolü yapıyordum. Bu çok sürmedi. Yunus Emre kalkınca muhabbet açıldı. "Nasıl yattınız? soğuk muydu?" gibisinden stabil konuşmalar işte. Çok geçmeden ben de ayağa kalktım, bir sigara yaktım. Sonra ateşi harlayıp kahvaltıyı hazırladık. Domates, biber, mantar, soğan, karıştırıp kaynattık. Türlü vaziyetini alana kadar pişirdik. Yemeye başladık. Birden rüzgâr esmeye başladı. Mağaranın içi kum fırtınasına döndü. Ekmeğimizi yiyemez hale geldik. Ben, Azad, Yunus Emre yemeyi bıraktık ama Alican yemeye devam ediyordu. "Herkes kaderine razı olacak abi, geliyorsa evrenden gelsin" deyip soğukkanlılıkla devam ediyordu yemeye. Kum fırtınasıyla savaş halindeydi ikisi de pes etmiyordu. Birden Alican bunalıma girdi ve fırtınayla konuşmaya başladı:

"Sen kimsin ya ne günah işledik biz ne istiyorsun abi yemek de mi yemeyelim?" isyan kokuyordu Alican, son birkaç lokma aldı. Alican artık zar zor yiyordu neyse ki o ızdırap bitti. Tıpkı denizdeki balık gibi dalgalarla boğuşuyordu. Hani dalgalar balığı o kayadan bu kayaya vururken arada bir sırt üstü vurur onu öldürmez ama can çekiştirir ya hah işte tam olarak öyle. Oradaki balık gibi hissetmeye başladık. Rüzgârın duracağına farkındayız ama bu girdaptan ne zaman kurtulacağız hissindeydik. Mağaranın dışına çıktık Alican ve Azad suya atlamaya gitti. "Siz ateşi harlayın biz geliyoruz abi." dedi. 18m aşağıdaki derenin çok güzel görüntüsü vardı. Yunus da bulaşıkları yıkamaya gitti. Ben ateşi harlamaya çalışıyordum. Mağaranın çıkışına yakın yerden bir metre yükseklikte bir yarasa vardı. Başından beri oradaydı yani tam 19 saattir oradaydı. Kim bilir bizden önce ne zamandan beri oradaydı. Onu biraz inceledim. Uçabilen tek memeli hayvanla birlikteyim, güzel bir duygu. Acaba hasta mıydı, in miydi, cin miydi? Akıl sır erdiremedim. Hatta köy insanların dediklerine göre mağara cinliymiş. Para versen gündüz vakti kimse girmezmiş. Acaba bütün sır yarasada mıydı? O esnada Yunus Emre geldi. Onunla biraz konuşunca Azad da geldi muhabbetimiz iyice demlenmişti. O sırada hafif koşar adımlarla ateşe geldi Alican. Nasıldı abi, dedim. Su buz gibi abi, dedi. Azad: "Abi ben de hemen girdim çıktım çok soğuktu. Sen niye bu kadar kaldın?" dedi. Alican: "Balıklar vardı oturup sohbet ettim" diye cevap verdi. Azad: "Ee sohbet nasıl geçti?" diye sordu. Alican: "Karalarda intihar etmek istiyorlar abi!" diye durumu açıkladı bize. Yunus Emre: "Hayda balıklar bile mutsuz" diye sitem etti. Azad: "Geçen kedimle oynarken gökyüzünde ben de topik Uçan kuşlarla tanıştım bir bir tüylerinden vazgeçiyorlardı. Yunus Emre: "Ben de kocaman romanlarda satır satır uzaklaşan cümleler gördüm." deyince anladım ki sıra bana gelmişti. Duraksamadan tam kadınlar diyecektim ama bir an duraksadım. Ortamın havasını bozmak istemedim farklı yönlerden kullandığım ve sevdiğim cümleyi söyledim. "Ekmeği çalan hırsız değil, ekmeği saklayan hırsızdır!" Hepimiz onurlandık birbirimizden. Bir kaç şaka falan derken muhabbet değişti. Ben Alican 'dan fotoğrafımı çekmesini istedim. Mağaranın penceresine çıktım manzara çok güzeldi. Mağaranın penceresi yerden biraz yüksektydi Alican da geldi. Buradan buradan böyle bu şekilde derken Alican "Abi biraz geri git." dedi. Yer yok yarım metre sonrası uçurum git diyor nereye gidim Alican! Bir kahkaha attı hepimiz onu izliyoruz, başını eğmiş gülüyor. Alican durdu, biraz daha gitsen ölür müsün, hepimiz birlikte kahkaha atmaya başladık. Camdan indiğimizde Alican biraz daha gitseydin seni ünlü yapardım dedi tekrar güldük bir söze.

Böyle devam etti, çocuksu deliliğimiz varmış büyüklerin ki tatsız oluyor dedik. Bütün doğanın renklerini, her birini tek tek kendimize nakşederken semazen gibi döndü bedenlerimiz, bir rks edasıyla. Güneşi sahne kıldık kendimize, müziği elbise diye üstümüze giydik ve hiç bir zaman akıllanmayacağız dedik. Dans ettik, kimse görmedi, kimse bilmedi. Kocaman ellerimizdeki ve susamış dudaklarımızdaki hoşçakalları yarasaya bahşedip çıktık ayaklarımız yan yana. Yan yana yürürken şu cümle aklımdan geçti? Kocaman bir ayrılıktı yan yana yürümek.

Rotında Sinbağ

(Kıtmir'in günlüğünden bir gün)

Zaten Ben Kimim?

Bazı zamanlar anlamsızım
Neyim, kimim, neredeyim, nereden geldim, nereye gidiyorum.
Sorsalar söylerim, ben; can çekiş
Fazlasını da merak etmezler zaten.

Bazı zamanlar anlamlandırılmazım.
Hangi masadayım, kimim, kimle ne yapıyorum?
Sorsalar söylerim, çevremde onca serzeniş
Çoğunu da dinlemem zaten.

Ruhu bedenine sığmazım
Kaçmaya, kaçmaya çalışıyorum
Özgünlüğüm benliğime asil bir marş
Onu da dile getirmem zaten.

Ortama ayak uyduramazım
Çaresiz pastada süs olmak istiyorum
Veya gecenin gecesi baykuş
En çok ona, bir tek ona benzerim zaten.

Fatih Sarı

Kuklacı

Cesaretimizin esiri olan insanlarız
Ve seçtiğimiz kelimeler kadar varız
Belki de seçmediğimiz kelimeleri yansıtırız
Ama sonuç değiştiremeyen vasıfsızlarız
Onlar bizi anlarlar her zaman
Her zaman yanlış anlarız
Güneş doğudan doğmaz biz söyleyince
Batıdan doğası gelmiştir o gün
Ve 365 gün değildir bir yıl biz söyleyince
Mola vermiştir dünya 3 günlüğüne
Ve biz söyleyince yanlış olur doğrular
Biz söylemişizdir çünkü
Biz söylemeyiz o yüzden
Bir şeyler deriz içimizden
Gerçi onlarda yanlışdır
Bir şeyler de diyemeyiz içimizden
Evren bize ters düştüğünden
Biz de ters düşeriz kendimize

Veda

Nazlı Naz Çay

Vedaları seven biri olmadım, büyük ihtimalle hiç bir zaman da olmayacağım ama veda etmeye ihtiyacınız oldu mu hiç? Veda edilmeye mecbur edildiniz mi mesela? Uzun zamandır beklediğim vedalar gelmiş ama ben sanki hazır değilmişim gibi. Aslında geç bile kalınmış ama nedeni bilinmez şuan erken gibi. Belki dengesizliğimle, belki de ne kadar ihtiyacım olsa da vedaları sevmememle ilgili bir durum bu bilemiyorum. Ama mutlu olacağıma inandığım yere gideceğim için mutlu değilim, belki de burada ki mutsuzluklardandır bu; bunu da bilemiyorum. Şuan bir kaç kelime söyleyecek olsam bilinmezlik, mutsuzluk ve talihsizlik derim. Vedaya, vedalara ve huzura ihtiyacım var. Ve sen; veda edecek kadar yakınımda olmadığın için bir kez daha affetmeyeceğim seni, sana edeceğim sonsuz bir veda var ama sana vedamı bile vermeyeceğim.

Ayşe Özbey

Nevermind Albümü Hakkında

Nevermind, Nirvana grubunun 2. albümü olarak 1991 yılının sonbaharında piyasaya çıkmıştır. Daha sonraları da grubun tanınan yüzlerinden biri olan grubun davulcusu Dave Grohl ilk defa bu albümde yer almıştır. İlk albümleri olan Bleach'in de çok üstünde bir popülerlik sağlayarak yine aynı yılda çıkmış olan Pearl Jam'in "Ten" albümü ile birlikte "Grunge" rock çağını tüm dünyaya açmıştır. 80'lerin materyalist zihniyeti olan açgözlülüğe bir darbe vuran 1987 Wall Street Krizi ile birlikte insanlarda ortaya çıkan belirsizlik duygusu da toplumun belirli kesimini başlangıçta yeraltı ve alternatif denilebilecek bu tarz müziği dinlemeye,desteklemeye ve üretmeye itmiş, aynı zamanda yeni alt kültürler oluşturmuş olabilir. Bir bakıma "Punk rock" ve "Heavy metal" türlerinin birleşimi olan "Grunge" türü Nevermind albümünün etkisiyle zamanın popüler alt kültürlerinden olan emolar,hippiler,hipsterlar gibi özellikle de gençlerin yoğun bulunduğu alt kültürleri bir noktada toplayabilmiş ve tüm dünyada ortak bir kültür, bir akım haline gelmiştir. 80'lerin popüler uzun saçlı,makyajlı,deri taytlı,süslü rock star imajı da 90'ların grunge rockçılarının özensiz giyimleri,sallapati ve dengesiz tavırları ile yok olmaya yüz tutmuştur. Nevermind albümünü incelemeye geçecek olursak albümdeki her şarkının ortak noktaları(müzikal açıdan) olmasıyla birlikte her şarkının kendine özgü bir havası olması ve şarkıların sözlerinin birbirinden bağımsız oluşu Nevermind'in konsept bir albüm olmadığını gösterir. Albümün içindeki şarkılar gelişigüzel dağılması da albümün ruhunu yansıtır. Albüm düzen karşıtı görüşlerini, cinsiyetçiliği, hayal kırıklığını, yalnızlığı, hastalığı ve sorunlu aşkı genellikle karanlık, espirili ve rahatsız edici bir tavırda önümüze sürer. Aslına bakarsanız bugün de bu kadar popüler olmasının bir sebebi de değindiği bu konulardır. Zamanı için oldukça arka planda kalan hatta böyle bir sorunun farkında bile olunmayan cinsiyetçilik, kadın hakları gibi konulara da değinmesi albümü zamansız yapan detaylardan biridir Pek çok parçada anlamsızlık, anlam karmaşaları da görmek mümkündür çünkü pekala Kurt Cobain için önce müzik sonra sözler gelir. Kurt Cobain çok iyi bir gitarist değildi fakat keskin pena vuruşları ve agresif gitar çalımı ortamın enerjisine harika bir şekilde uyuyordu. Özellikle Nevermind albümündeki eşi benzeri olmayan sıcak, arkadaş canlısı ve isyankar sesi ve 3-4 akor arasında dönen basit, groovy ve melodisi oldukça akılda kalıcı; insanı bir dinleyişte bile mırıldanmaya iten, yakalayıcı gitar riffleri ile albümü dünya çapında bir ikon haline getirmiştir.

Şarkılar teknik bakımdan incelenecek olursa olursa birçoğunda "power chord" (kısaca belirli bir dizilimle en üst 2 veya 3 tele vurma) kullanılmıştır. Zaten metal ve rock dünyasında çokça kullanılan power chordlar parçalara dinamik, harekete geçirici ve patlayıcı bir hissiyat katar. Fakat grubun solisti Kurt Cobain'in kendine has power chord çalımı vardı.



Müzisyenler arasında "Cobain Chord" diye de anılan bu power chord çeşidi müzikal anlamda bir şey ifade etmese de Nevermind albümündeki "Smells Like Teen Spirit" gibi ikonik parçaları çalarken normal power chord ile çalınca bir hissiyat eksikliği hissetmek kaçınılmazdır. Albümde özellikle 80'ler rock'ının pek çok zaman hızlı ve anlamsız denebilecek soloları bir kenara bırakılarak daha özensiz gibi gözüken fakat oldukça melodik sololar kullanılmıştır. Albümdeki birçok parça kolay çalınabilirliği ve yakalayıcılığı ile gitara yeni başlayanların hedefi olmuştur. Albüm, özgürce ve belirli kalıplara bağlı olmadan yazılmasıyla kulağa güzel geldikçe ve tutkulu oldukça her şeyin istenildiği gibi sevilip kabullenilebileceğini ve istenildiği gibi umursamazca, fevri şekilde çalınabileceğini kanıtlar niteliktedir. Son olarak Nevermind albümünün başarılarına gelecek olursak Nirvana, Nevermind albümünü yayınlamasıyla birkaç ay içinde silik bir yeraltı grubu olmaktan çıkarak ABD'deki billboard listesinde Michael Jackson'ın Dangerous albümünü tahtından indirerek 1. sıraya yerleşmiştir. Bu albümdeki "Smells Like Teen Spirit" şarkısı en çok dinlenen şarkılar arasına girmiştir. Şarkı 3 platin ödüle layık görülmüş ve dünya çapında 10 milyon kopya satmıştır. Smells Like Teen Spirit şarkısı, Billboard Hot 100 listesinde 6. sıraya kadar çıkmış, Rolling Stone'un "The 500 Greatest Songs of All Time" Listesinde 9 numaradadır, Q Magazine'in hazırladığı "1001 Best Songs Ever" listesinde de 3 numaradadır Bu albümle beraber grunge türünün ve Nirvana'nın tanınırlılığı dünya çapında önemli ölçüde artmıştır. Albüm sadece Amerika'da 10 milyonu geçerek elmas sertifika almış ve dünyada 30 milyondan fazla satmıştır. Rolling Stone'un "The 500 Greatest Album of All Time" listesinde 6. numaradadır. Ayrıca albüm birçok müzik marketleri tarafından 90'lı yılların en iyi albümü seçilmiştir.

Kelimelerin Oyunu

Saatler geçiyor, saymaya başlayınca,
Şahit oluyorum canlılığın devamına, zamanın kırbacına.
Derken insanın sır gibi sakladığı,
Perde arkasındaki yüzü çıkıveriyor ortalığa.
Yaşamaktan korktuğu, bir zamanlar “yapmam” dedikleri,
Çıkınca tek tek karşısına;
Bocalıyor bu durumda.
Çaresizce,
Düşünmeyen, boş bedenler görüyorum yalnızca.
Doğrunun zıttı kanıtlandığında,
Kapana sıkıştıklarında,
Arkasına sığınacak bulurlar bir bahane.
Ve ne yapacağını şaşırır bu durumda.
Çırpınan bedenim.
Ama sendedir benim gerçek varlığım,
Bana ayna olan yüreğindedir.
Ve bana bunları yazdıran, düşündüren sen;
İnsanın, başkasının hatasını daha iyi görmesindendir.
Bir gün,
Sonbaharda
Karşılaşırsız umarım bu mısralarda.
Meydan okurcasına.
Katılmış kalplerimiz, körelmiş hislerimiz uğruna
Son bir defa.

Sudem Melis Mert

Zalimler ve İtaatkarlar

Çağlardan beri incelemelere konu olmuş insan soyunun, yedi temel duygusundan biri olan korku, üzerinde derinleştikçe bize bambaşka hayatlar sunan bir derya olduğunu söylemek mübalağa olmayacaktır. Kelimenin köküne baktığımız zaman eski Türkçede korı- “korumak, saklamak” fiilinden türemiş olan korku aslında tam da geldiği kökün özüdür. Korkunun oluşumu algılanan tehdide karşı vücudumuzun verdiği doğal tepkiler olarak ele alınabilir. Topluma baktığımız zaman korkan insanın zorbalandığı korkmanın utanıldığı düşünülürse aslında korku duygusuna ne kadar yüzeysel baktığımız ortaya çıkar. Peki nedir bu yaşadığımızı sakladığımız, temelinde hayatımızı yönlendiren, özümüzü oluşturan duygu? Korku aslında bize hayat veren modern toplulukların nüansları tarafından dokunulmamış en eski duygudur. Hayatta kalma dürtüsü üzerine temel oluşturan korku en eski çağlardan itibaren hayatımıza bazen genetik miraslarla bazen sonradan dahil olmuştur. Korku her ne kadar bizi yönlendiren özümüzü oluşturan bir duygu olsa da gelişimin önündeki en büyük engel olduğunu da unutmamak gerekir. Buna örnek olarak tıpkı yaşama dürtüsünün yoğunluğundan ötürü kendini koruma amacıyla güvenli alanından çıkmayan adeta kendini cam bir fanusa hapsetmiş bireyi düşünebiliriz. Bu açıdan ikircikli olan korku duygusunun aslında yaşam sürecini nasıl şekillendirdiğine gelin beraber bakalım. Korkan insan her ne kadar toplum tarafından kabule değer görülme de aslında tarihe baktığımız vakit korkak insanların soylarının devamlılığını görmekteyiz. Peki nasıl? Size “korku hisseden bir insan düşünün.” dediğimde muhtemelen aklınıza tipik yüzleşmekten kaçan başka bir deyişle belki boyun eğen insan tiplmesi oluşacaktır. Ama biraz daha düşünersek korkan insan korkunun altında yatan hayatta kalma dürtüsü ile yok etmeye hazır önüne çıkan ortadan kaldırmaya meyilli bir zalim de olabileceği aklımıza gelir. Bu iki korkan insan tiplmesini düşününce ikisi için de çok önemli olan bir ortak nokta vardır: doğal seleksiyonda elenenlerin aksine hayatta kalmaları ve nesillerini devam ettirebilmeleri, kısacası bugün burda oluşumuzun kaynağı olmalarıdır. Bununla beraber görmekteyiz ki bu korkular çok farklı hayat şekillerini düşünce yapısını oluşturmaktadır. Mesela şu an sizden düşünmenizi istiyorum siz korkup boyun eğenlerin torunları mısınız yoksa korkup zalimleşenlerin torunu musunuz? Boyun eğenleri ele aldığımız zaman hayatta kalma dürtüsünün onlarda bir çok unsurdan önce geldiği için itaat etmeye meyilli böylece toplumda dikkat çekecek kadar sivrilmemiş aynı zamanda kolay yönlendirebilen uyumlu, bir bakıma etliye sütlüye karışmayan bir profil karşımıza çıkmakta.

bu profil gösterdiği uyumdan ötürü doğal seçim de yerini hayatta kalanların yanında alır. Diğer türlü düşünürsek zalim birinin aslında hayatta kalma ve sağlıklı yaşama, özgürlük korkusunu yoğun bir şekilde yaşadığını söylemek mümkün. Buna örnek olarak ırkçılığı akabinde alman nazizm doktrini verebiliriz. Irkçılık ve nazizm doktrini de korku temelli birer oluşumdur. Bu oluşumların korkularının kaynağı olarak özgürlük korkusunu öne sürebiliriz. Hitlerin düşünce yapısının oluşturduğu üstün ırkın dünyaya hakim olma hakkının varlığı düşüncesi halinde herkesi ele geçirme yetkisini kendinde görmesi ve buna engel olan her şeyi yok etmesi de bu bağlamda ele alınabilir. Keza Nietzsche'nin tasvir ettiği üstinsan (übermensch)' a baktığımız zaman toplumda hüküm süren değerleri yok etmeli, geleneksel ahlak anlayışına baş kaldırmalı ve bu düşünceleri kendi ekseninde yeniden oluşturmalıdır. Acıyı iyinin gereği olarak benimsemelidir. İnsanı asıl var eden duygudaşlık, merhamet, eşitlik gibi duygulardan uzak durmalıdır. Cesur olmalıdır. Bu profilin derinine indiğimizde ise görüyoruz ki Nietzsche'nin cesur olarak nitelendirdiği üstinsanın korkusu gücü kaybetmektir. Bu durumda üstinsan benim nezdinde zalimleşen bir korku profilini benimser. Görmekteyiz ki korkunun kişiyi avucuna alıp zalimleştirdiği oluşumda kişi baş kaldıran ve düzeni oluşturan bir konum alır veya başka bir ifade ile düzeni hayatta kalacağı şekilde oluşturur. Buda bize göstermekte ki aslında var oluşumuzu korku duygusuna borçluyuz. Yani aslında sen buradaysan, bu yazıyı okuyabiliyorsan senin ataların da ya zalimdi ya itaatkar. Peki sen hiç derinlemesine düşündün mü? Sen korkunun zalim yüzü müsün yoksa itaatkar mı?

Zübeyde Berfin Akdeniz

Derinlikler İçinde

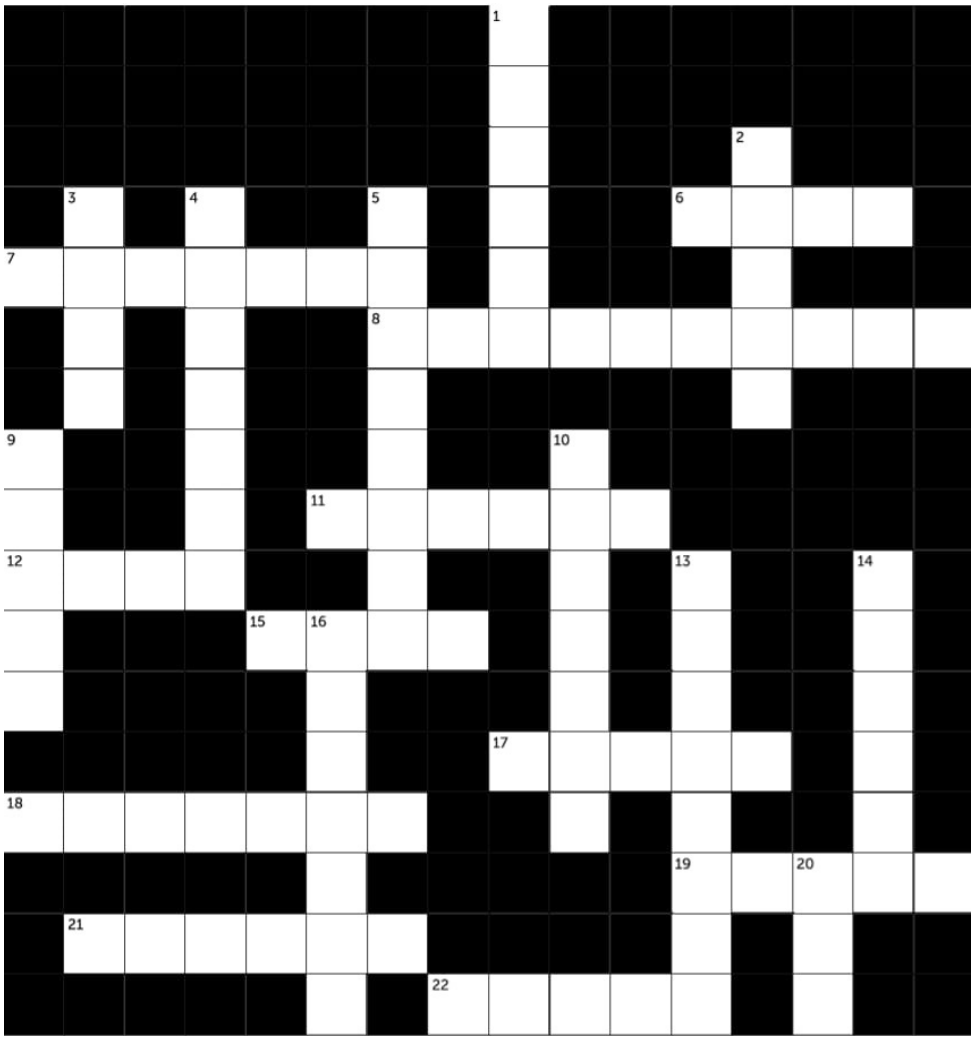
Yeni bir gün doğdu ufuktan
Güneş var ama ısıtmaktan yoksun
Rüzgarın iç titreten esintisiyle uyandım
Dışarısı buz tutmuş sahtekarlıktan

Düşünce denizimin kaybettiği umudun
Dürüstlüğünü aradıkça hüsrandıym
Ve yorulmuşum iyice sanki yetmişlerimdeyim
Hala aynı yerde aynı benlikteyim

Yalan dünya dönüyor değişimi beklemekteyim
Değişim yalanında sahteliğe bürünmekteyim
Kaybedenlerin tiyatrosunda tek seyirciyim

Delirmiş dışardaki sahtekarlar
Gerçeklerden kaçarken boğuluyorlar
Denize düşmüş bir balık gibiyim
Savuruyor dalgalar yosunlara takılıyorum
Ve şimdi derin uykusundan uyanmayı bekleyen
Umutsuzları izliyorum

Ahmet Yasin Uçar

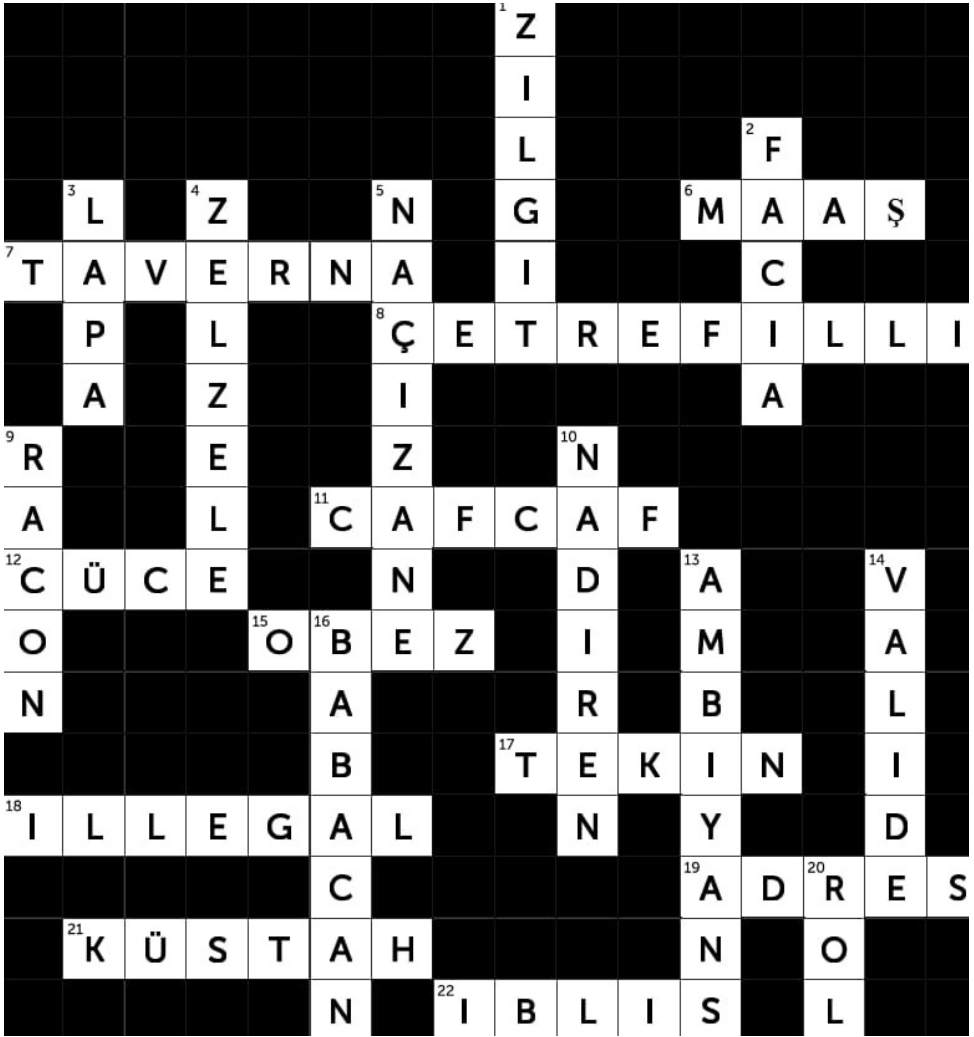


Aşağı

- 1- Teklifsiz konuşmada azarlama
- 2- Çok üzüntü veren, acıklı olay
- 3- Nişastalı tanelerin su ile kaynatılarak bulamaç haline getirilme durumu
- 4- Yer sarsıntısı
- 5- Haddi olmayarak (Zarf)
- 9- Yol, yöntem
- 10- Seyrek, az bulunan
- 13- Tarz, atmosfer
- 14- Anne
- 16- İyi kalpli, güvenilir erkek
- 20- Bir işte, bir kimsenin veya bir şeyin üstüne düşen görev

Yatay

- 6 -Aylık
- 7- Çalgılı meyhane
- 8- Karışık ve anlaşılması güç olan
- 11- Gösteriş anlamına gelen ikileme
- 12- Boyu normalden çok daha kısa olan kimse
- 15- Çok şişman
- 17- İçinde kimse bulunmayan, boş ıssız yer
- 18- Yasadışı
- 19- Hedef gösterilen yer
- 21- Saygısız, kaba, terbiyesiz kimse
- 22- Şeytan



Mizgin Beyza Karadağ



Navruz Erciyas

**Bu meseleyi daha iyi anlamak için
bir zihin yolculuğuna çıktı.
Oldukça yükseldi ve insanları
izlemeye koyuldu. Yukarıdan
baktıkça insanlar birbirinin
tıpkısı, sıradan varlıklardı ama
alçalmaya başladıkça hiçbirinin
birbirine benzemediğini gördü.
her birinin kendine has özellikleri
vardı. Bir an.**

**Yankılamak ve susmak arasındaki usu olabildiğince
amatör bir şekilde gerçekleştirmek amacıyla Yankı
Fanzin'i basmaya karar verdik.**



**geri dönüş sağlamak için
instagram hesabımızdan,
eserlerinizi ulaştırmak
için mail adresimizden
bizlere ulaşabilirsiniz.**

@Yanki_fanzin

Yankifanzin1@gmail.com